

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad nº 100
(enero de 2019)

Las tareas de construcción
de la IV Internacional
tras el Consejo General
del 4-6 de diciembre de 2018

El Pacte de Toledo esclata sense acord

El passat 19 de febrer els portaveus de la Comissió del Pacte de Toledo, davant la impossibilitat d'aconseguir el consens, van sortir de la reunió de la comissió a porta tancada, donant per trencades les negociacions.

Recordem que el Pacte de Toledo és un mecanisme per aconseguir consensos parlamentaris (en els quals es busca implicar, també, als sindicats) per a imposar el model de pensions que el capital financer exigeix, però que cap formació política s'atreveix a imposar en solitari.

La pressa imposada per l'avançament electoral, i el desig del govern per capitalitzar un acord consensuat (a pesar que en el mateix es pretenen retallar les pensions i retardar l'edat de jubilació), han fet aparèixer les dissidències acumulades durant dos anys i mig de reunions de la Comissió. Desacords sobre temes importants que estaven emparats pel secretisme habitual de les reunions del Pacte de Toledo.

Els esborranys de les 22 recomanacions que durant mesos van ser retocades centenars de vegades, en les quals van deixar les seves objeccions diputats d'Units Podem i ERC, no arriben a ser un conjunt de qüestions "pràcticament tancades", com han defensat PDeCAT, PNB i PSOE. Tampoc era evident el que s'ha dit per Gerardo Camps, portaveu del PP, en afirmar que els grups polítics estaven "prop de l'acord" i les recomanacions estaven "pràcticament preacordades".

Sergio del Campo, portaveu de Ciudadanos, va assegurar que la seva intenció era arribar a l'acord consensuat.

La diputada del PP i presidenta del Pacte de Toledo, Celia Villalobos, es va oposar a convocar una nova reunió per a evitar que Unidos Podemos, representats per Yolanda Díaz, presentés els vots particulars que tenia previstos.

Després de la ruptura del Pacte, Iñigo Barandiaran, del PNB, va augurar un "futur incert al Pacte de Toledo". Per la seva part Campuzano, del PDeCAT, nou nom de l'antiga CiU que va proposar la creació del Pacte de Toledo, acusa a Unidos Podemos de "irresponsabilitat", perquè "en matèria de pensions no hi ha espai per a la dissidència

partidista, ha d'haver-hi esforç en la construcció dels consensos".

Malgrat els piadosos desitjos de consens de Campuzano, la "dissidència partidista" va plantejar una sèrie d'exigències durant les llargues sessions que al final van impedir l'acord: la posada en marxa dels mecanismes d'accés a nous recursos com estableix l'article 109.2 de la LGSS amb aportacions de l'Estat, el lliurament de béns del patrimoni de la Seguretat Social per a pagar deutes inexistents, els plans complementaris de pensions, les modificacions paramètriques que retallen les pensions, etc.

D'on ve el Pacte de Toledo?

El Pacte de Toledo va sorgir d'una Proposició no de llei (PNL) de CiU de principis de 1994 "amb la finalitat d'evitar l'increment dels dèficits públics com a conseqüència dels majors pagaments per prestacions i especialment de les pensions de jubilació", d'acord amb les directrius de la Unió Europea.

En la PNL de CiU davant la situació de caiguda de l'activitat, cotitzacions i necessitats de les prestacions, ja assenyala, en 1994, l'obstacle que al seu entendre suposa el sistema de repartiment: "Aquestes problemàtiques conjunturals i a curt termini, de l'evolució pressupostària actual de la seguretat social, s'agreujaran amb les problemàtiques que poden desencadenar-se a mitjà i llarg termini a causa de l'envelliment de la població espanyola, a causa de l'augment de l'atur i a causa de l'estructura financera del sistema de la seguretat Social espanyola fonamentat en un règim de repartiment". (les negretes són nostres).

Les solucions proposades es dirigeixen al desmantellament de l'acció protectora, separant una sèrie de prestacions del tronc comú de la Seguretat Social. Això passa amb les pensions de viduïtat i orfanat i les propostes del seu finançament per la imposició general. Seguint la línia definida de treure de l'àmbit de la Seguretat Social prestacions, com va ocórrer en el seu moment amb l'assistència sanitària i els serveis socials.

I això no és nou, el Pacte de Toledo, que "fa seves les recomanacions contin-

gudes en el Llibre blanc de Delors, relatives a la reducció de les cotitzacions socials, com a element dinamitzador de l'ocupació", des de la seva primera trajectòria normativa, la Llei 24/1997, de 15 de juliol, de Consolidació i Racionalització del Sistema de la Seguretat Social, que puja de 8 a 15 anys el període per al càlcul de la base reguladora i disminueix el percentatge d'aquesta base per al càlcul de la pensió als afiliats amb menys de 25 anys de cotització, donant un seriós cop a les pensions

La idea, mil vegades repetida, que el Pacte de Toledo era la via per a protegir el sistema de pensions ha quedat al descobert. No hi ha dubte que el balanç del Pacte de Toledo no és satisfactori, és el vehicle que ha conduït a la situació actual. En centrar-se en la redistribució de les fonts, la tendència és en essència la substitució de quotes per impostos específics. En definitiva el seu objectiu és reduir els costos laborals a les empreses i reduir l'extensió i intensitat de les prestacions. En última instància, es busca una retallada global de les pensions que obligui a qui tingui mitjans per a això a subscriure plans de pensions privats, que posarien quantioses masses de diners en mans dels especuladors

El Pacte de Toledo és l'instrument dispost per a associar als partits que parlen en nom de la classe obrera al desmantellament de l'actual model de Seguretat Social basat en les cotitzacions socials.

El funcionament de la comissió del Pacte de Toledo és bastant opac, són reunions que es fan sense actes, amb deliberacions a porta tancada, amb un sistema de propostes on no es reflecteix les propostes de cadascun. Per això s'entén que en moltes ocasions les coordinadores de pensionistes demanin participar en les deliberacions i poder transmetre les seves reivindicacions. És la seva reacció lògica al secretisme.

El contingut de les recomanacions del pacte avortat

Després del fracàs en l'aprovació dels pressupostos, a causa de la submissió als requeriments del manteniment del règim que li ha impedit al govern mantenir la majoria que va fer fora a Ra-

joy, i demostrades les limitacions de la política de gestos sense conseqüències per a la satisfacció de les reivindicacions, la política del govern en l'àmbit de les pensions s'ha caracteritzat pel seu continuisme i promeses que no es compleixen.

No s'executen les promeses de la derogació de les reformes de pensions per a garantir la suficiència i dignitat de les pensions, ni les promeses de derogació de les reformes laborals tan necessàries per a incrementar els recursos del sistema i la seva sostenibilitat.

El quadre de les reformes proposades en l'acord del Pacte de Toledo avortat ve delimitat, entre altres, pels elements següents:

- Una proposta de retardar fins a 2025 el finançament per l'Estat de les despeses que indegudament són finançades per les cotitzacions socials, tals com les polítiques d'ocupació consistents en la reducció de cotitzacions, o el tractament avantatjós per a alguns règims. En l'aplicació de l'anterior recomanació es constata un retard de 30 anys en el seu compliment.
- No es reconeix el deute que l'Estat té amb la Seguretat Social pel saqueig sistemàtic al que ha estat sotmesa.
- Per a accedir a nous recursos no es reconeix la necessitat d'activar plenament el funcionament del model actual de Seguretat Social basat en el finançament de les prestacions contributives mitjançant cotitzacions i a més, en cas de la seva insuficiència, amb el finançament de nous recursos mitjançant aportacions des del Pressupost d'Estat al Pressupost de la Seguretat Social (article 109 de la LGSS).
- No es recomana la derogació de la reforma de pensions de 2011 ni la de 2013. Ni la derogació de les reformes laborals.

- Tampoc apareix el compromís d'anul·lar el deute que el finançament per préstecs de l'Estat registra indegudament la Seguretat Social. Respecte a aquest fals deute, causada per operacions d'enginyeria comptable i que simplement ha de ser cancel·lada, és totalment rebutjable que es pretengui pagar traslladant la propietat de béns del patrimoni de la Seguretat Social a altres Administracions Públiques. El que suposaria una nova embranzida al saqueig de la Seguretat Social.
- També pretenien una nova modificació dels paràmetres del càlcul de les pensions, igual que va ocórrer amb les reformes de 2011 i 2013, que conduiria a reduir i retallar les pensions. Concretament, es tracta de pujar l'edat de jubilació, en la perspectiva de portar-la més enllà dels 67 anys, d'estendre de nou els anys exigits per al càlcul de la base fins i tot a tota la vida laboral, de pujar de 35 a 37 els anys cotitzats per a poder accedir al 100% de la pensió.
- Fomentar els sistemes complementaris de pensions sustentats en la negociació col·lectiva, com a instrument d'estalvi i d'inversió, incorporant, a més de la pensió, a determinades contingències com a complement i millora de les prestacions de Seguretat Social i dotats d'un adequat règim fiscal. Aquesta recomanació, pel costat dels ingressos, xoca amb la proposta de de treure el topall de les bases màximes de cotització i en mans privades es converteix en un cavall de Troia del sistema públic, amb el qual entra en competència, i contra la caixa única de la Seguretat Social.

Per descomptat que la ruptura del Pacte de Toledo deixa al descobert, i apartats de moment, aquests plans de rebuig a les reivindicacions acordats pel

PP, Ciutadans, PNB i PDeCAT, amb l'ajuda inestimable del PSOE i Compromís. I mentrestant l'acció de les reformes de pensions de 2011 i 2013, no derogades, i de les reformes laborals, no derogades, continua col·laborant en la destrucció de la Seguretat Social.

Les mobilitzacions dels pensionistes, les plataformes, els sindicats

La Coordinadora Estatal per la defensa del Sistema Públic de Pensions (COESPE) en nota de premsa diu que *"la famosa Comissió actual del Pacte de Toledo finalment ha tocat fons. Nosaltres sempre vam dir que una comissió obscurantista, on ningú pot saber mai de què es discuteix, i com ens pot afectar els pensionistes actuals i futurs, no podríem acceptar-la"*. I després de detallar el seu desacord amb els continguts dels esborranys de les recomanacions de la Comissió, conclou afirmant que mantindrà *"les mobilitzacions al carrer el temps que sigui necessari fins a aconseguir els nostres objectius, ja que és al carrer on està realment la nostra força"*.

Sota la consigna "govern qui governi, les pensions es defensen", la COESPE prepara manifestacions a tot els territoris de l'Estat, possiblement una el 13 d'abril, abans de les eleccions generals, i una altra l'11 de maig.

Els pronunciaments d'acord amb la continuació de les mobilitzacions es repeteixen per les diferents xarxes socials de les coordinadores i plataformes.

Per la seva part les centrals sindicals UGT i CCOO exigeixen i emplacen al govern a derogar les reformes de pensions de 2013 i la reforma laboral sota l'amenaça de mobilitzacions.

La situació és propícia per a organitzar la unitat per a eliminar els obstacles institucionals i legals que impedeixen satisfer les reivindicacions, per a defensar a l'actual sistema públic de pensions, garantint la seva continuïtat i la seva suficiència econòmica.

Campaña de extensión y suscripciones a esta *Carta Semanal*

Si no la recibes, te invitamos a que la recibas cada semana. Si la recibes, te proponemos que suscribas a otros compañeras y compañeros a los que pueda interesar.

La elaboración y envío de esta Carta conlleva algunos gastos. El POSI, que la edita, no tiene ni quiere subvenciones, toda su actividad y sus publicaciones son financiadas exclusivamente por trabajadoras y trabajadores, que quieren apoyar, en este caso, la publicación de la *Carta Semanal*. Pedimos un apoyo de 5 EUROS al año, o más si os parece.

Puedes apuntarte para recibirla:

- Enviando un correo electrónico a inforposi@gmail.com
- En nuestra Web: <http://cartas.posicuarta.org>

Nuestra cuenta corriente en La Caixa es: 2100 2812 51 0200071314. Indicando: Apoyo Carta Semanal

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Calle Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>

Búscanos en Twitter: @posicuarta